

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SŽa/19/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200560
Dátum vydania rozhodnutia:	02.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:7014200560.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Petra Paludu v právnej veci navrhovateľa Q. M., narodeného XX. V. XXXX, trvale bytom India, štátna príslušnosť India, toho času umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov, Bitúnková č. 14, 078 01 Sečovce, zastúpeného JUDr. Radislavom Cestickým, advokátom, AK Košice, ul. Štúrova č. 27 na základe poverenia Centra právnej pomoci, kancelárie Košice, Moyzesova 18, 040 41 Košice, proti odporcovi Prezídium policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko, o preskúmanie rozhodnutia č. PPZ-HCP-PO9-189-009/2014 zo dňa 22.04.2014 o zaistení, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/22/2014-27 zo dňa 21. mája 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp/22/2014-27 zo dňa 21. mája 2014 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie pred prvostupňovým správny orgánom

Odporca rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-PO9-189-009/2014 zo dňa 22. apríla 2014 podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov alebo ZoPC“) zaistil navrhovateľa dňom 22. apríla 2014 v čase o 16:30 hod. na dobu 5 mesiacov najviac do 22. septembra 2014 na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vykonaným preverovaním bolo zistené, že navrhovateľ bol dňa 22. apríla 2014 vrátený na územie Slovenskej republiky z územia Nemecka podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013 (ďalej len „nariadenie“), ktorým sa stanovujú

kritériá a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanú štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov.

Navrhovateľ po nelegálnom príchode na územie Slovenskej republiky v presne nezistenom čase a mieste z Ukrajiny dňa 15. marca 2007 požiadal prvýkrát o udelenie azylu na území Slovenskej republiky, no dňa 21. mája 2007 svojvoľne bez udania dôvodu opustil ubytovacie priestory zariadenia Pobytového tábora Gabčíkovo a preto dňa 19. júna 2007 bolo konanie o udelenie azylu právoplatne zastavené. Navrhovateľ nelegálne vstúpil na územie Nemecka, odkiaľ bol dňa 23. novembra 2011 podľa Dublinského dohovoru vrátený na územie Slovenskej republiky, no po presune do Pobytového tábora Rohovce dňa 14. decembra 2011 následne dňa 29. decembra 2011 opäť svojvoľne opustil ubytovacie priestory a preto dňa 31. januára 2012 bolo konanie vo veci udelenia azylu na území SR zastavené (právoplatné dňa 31. januára 2012).

Správny orgán vo svojom rozhodnutí uviedol, že dňa 22. apríla 2014 začal konanie vo veci zaistenia účastníka konania podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. V zápisnici o vyjadrení účastníka konania, spísanej dňa 22. apríla 2014 pod č. s. PPZ-HCP-P09-189-008/2014 účastník konania uviedol, že využíva právo na odopretie výpovede a vypovedať nebude.

Odporca vo svojom rozhodnutí poukazom na ustanovenie § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov dospel k záveru, že je preukázané, že existuje riziko opätovného úteku navrhovateľa z územia Slovenskej republiky.

Odporca sa vo svojom rozhodnutí zaoberal aj stanovením dĺžky doby zaistenia vzhľadom na ustanovenie § 88a ods. 2 zákona o pobyte cudzincov, v zmysle ktorého celkový čas zaistenia žiadateľa o udelenie azylu podľa § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov nesmie presiahnuť šesť (6) mesiacov. Vzhľadom na aplikačnú prax Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Migračného úradu vychádzal odporca z toho, že vzhľadom na lehotu na rozhodnutie Migračného úradu 90 dní s možnosťou vykonávania ďalších úkonov v rámci azylovej procedúry, je potrebné počítať s dlhším časom zaistenia cudzinca a odporca dospel k záveru, že dĺžka zaistenia na dobu 5 mesiacov je postačujúca. Odporca tiež poukázal na článok 5 ods. 1 písm. f/ Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd a § 90 ods. 1 písm. d/, v zmysle ktorého policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia s upozornením na možnosť požiadať o asistovaný dobrovoľný návrat podľa § 90 ods. 1 písm. e/ zákona o pobyte cudzincov.

II.

Konanie pred krajským súdom

Krajský súd v Košiciach konajúc o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu napadnutým rozsudkom rozhodnutie o zaistení navrhovateľa potvrdil ako správne a zákonné. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd uviedol, že k odvolacej námietke, že došlo k nesúladu a porušeniu ustanovenia § 88a ods. 1 písm. b/ a ustanovenia § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, pričom odporca sa s týmito ustanoveniami náležite nevysporiadal a nedostatočne odôvodnil možnosť využitia iných, menej závažných prostriedkov a len abstraktným spôsobom určil, že hrozí riziko úteku a že navrhovateľ ohrozuje verejný poriadok, odvolávajúc sa na predchádzajúce protiprávne konanie navrhovateľa, krajský súd uvádza, že túto odvoláciu námietku považuje za nepresnú, keďže navrhovateľ bol zaistený podľa § 88a ods. 1 písm. b/ a nie z dôvodu § 88a ods. 1 písm. d/, teda z dôvodu ohrozovania verejného poriadku. Podľa názoru krajského súdu sa odporca vo svojom rozhodnutí podrobne zaoberal skutkovými okolnosťami, z ktorých vyvodil záver, že zaistenie žiadateľa o udelenie azylu je potrebné z dôvodu § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov. Existenciu rizika úteku navrhovateľa odporca v napadnutom rozhodnutí náležite odôvodnil skutkovými okolnosťami, že navrhovateľ po požiadaní o udelenie azylu na území SR už dvakrát svojvoľne opustil pobytové tábory a územie SR, aby uskutočnil svoj pôvodný zámer dostať sa do Nemecka.

K odvolacej námietke, že odporca vôbec neodôvodnil, či v prejednávacom prípade nebolo možné využiť tieto iné, menej závažné prostriedky podľa § 89 ods. 1, 2 zákona o pobyte cudzincov, odporca vo svojom vyjadrení oponoval tým, že nekonal vo veci administratívneho vyhostenia navrhovateľa, ale zároveň namietal, že sa zaoberal vhodnejšími opatreniami, keď na základe prehliadky cudzinca a lustrácií zistil, že uplatnenie alternatív je vylúčené.

Krajský súd k tomu konštatuje, že hoci v § 9 ods. 1 je výslovne uvedené, že sa týka konania vo veci administratívneho vyhostenia ako to namietal odporca, v ustanovení § 88a ods. 1 je uvedené, že policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky, s bližšou konkretizáciou účelu a dôvodu zaistenia v ďalších bodoch. Odporca sa teda vo svojom rozhodnutí mal zaoberať otázkou využitia iných menej závažných prostriedkov, ako to uviedol vo vyjadrení k opravnému prostriedku. Nepostačuje, že listinné dôkazy sú založené v administratívnom spise odporcu. Vo svojom rozhodnutí však odporca uviedol, že navrhovateľ v zápisnici o vyjadrení účastníka konania zo dňa 22. apríla 2014 pod č. s. PPZ-HCP-P09-189-008/2014 uviedol, že „využíva právo na odopretie výpovede a vypovedať nebude“. Z citovaného ustanovenia § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov však vyplýva, že policajný útvar môže uložiť povinnosti podľa odseku 1 len vtedy, ak štátny príslušník tretej krajiny preukáže zabezpečenie ubytovania počas trvania tejto povinnosti a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6. Navrhovateľ nepreukázal tieto skutočnosti, keď využil svoje právo nevypovedať, odporca navyše ani sám nezistil takéto skutočnosti. Hoci odporca sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal týmito skutočnosťami, krajský súd za daného stavu veci nepovažoval za dôvodné iba z tohto dôvodu zrušiť napadnuté rozhodnutie odporcu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, nakoľko povinným prepustením navrhovateľa v zmysle zákona by došlo k zmareniu účelu zaistenia, ktorý je zákonný.

Navrhovateľ bol zaistený v deň jeho transféru z územia Nemecka podľa Nariadenia EP a Rady (EÚ) č. 604/2013 z 26. júna 2013 a súd posudzuje napadnuté rozhodnutie odporcu na základe skutkového stavu v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Bude ešte povinnosťou odporcu podľa § 90 ods. 1 písm. d/ zákona o pobyte cudzincov skúmať, či trvá účel zaistenia, ktorým je zistenie tých skutočností, na ktorých je založená žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu, pri existencii rizika jeho úteku.

S námietkou odporcu, pokiaľ ide o legálnosť zastupovania splnomocneného zástupcu navrhovateľa, je potrebné súhlasiť v tom zmysle, že skutočne v rozhodnutí Centra právnej pomoci zo dňa 30. apríla 2014 sp. zn. 5311/2014-KaKERz.:23695/2014 bol predmetný advokát určený na zastupovanie navrhovateľa pre preskúmanie rozhodnutia Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Veľké Slemence, Riaditeľstva hraničnej a cudzineckej polície Sobrance. Je nepochybné, že toto označenie odporcu je mylné, hoci je správne uvedené č. p. PPZ-HCP-P09-189-009/2014 zo dňa 22. apríla 2014. Je to však rozhodnutie o vzťahu medzi Centrom právnej pomoci a konkrétnym advokátom. V súdnom spise na č. l. 10 sa však nachádza zároveň plnomocnenstvo, podpísané navrhovateľom Q. M., zo dňa 29. apríla 2014, ktorým splnomocnil predmetného advokáta na jeho zastupovanie, s neprávym uvedením odporcu, avšak správnym uvedením napadnutého rozhodnutia. Je nepochybné, že navrhovateľ splnomocnil advokáta JUDr. Rastislava Cestického na svoje zastupovanie. V opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu je tento už správne označený. Lehota na rozhodnutie a verejné vyhlásenie rozsudku neumožňujú súdu nápravu tejto zrejmej nesprávnosti. Nemožno ju preto vykladať v neprospech navrhovateľa a odňať mu tak právo na súdne preskúmanie napadnutého rozhodnutia odporcu. Tejto námietke odporcu preto krajský súd nevyhovel.

Na základe uvedených skutočností považoval krajský súd odvolacie námietky splnomocneného zástupcu navrhovateľa za nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z uvedených dôvodov krajský súd námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnuté rozhodnutie odporcu č. p. PPZ-HCP-P09-189-009/2014 zo dňa 22. apríla 2014 v zmysle § 250q ods. 2 O. s. p. ako zákonné potvrdil.

III.

Odvolanie, vyjadrenie k nemu

Proti uvedenému rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ s odôvodnením, že podstata prejednávaného prípadu pred súdom prvého stupňa spočívala v § 88a ods. 1 písm. b/ zákona o pobyte cudzincov, podľa ktorého policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky, na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku.

Súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav veci keď skonštatoval, že sa odporca vôbec nezaoberal vo svojom rozhodnutí otázkou využitia menej závažnejších prostriedkov, pretože nepostačujú listinné dôkazy založené v spise. Súčasne však napadnuté rozhodnutie odporcu nezrušil z dôvodu, že

navrhovateľ využil svoje práve nevypovedať a nepreukázal skutočnosti na zabezpečenie ubytovania a finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov a taktiež odporca tieto skutočnosti nezistil, aj keď sa týmto vo svojom rozhodnutí sa nezaoberal.

S týmto právnym názorom súdu prvého stupňa sa však navrhovateľ nestotožňuje. Má jednoznačne za to, že odmietnutie alebo neodmietnutie vypovedať je jeho právom a ak právo nevypovedať využije, nemôže uvedené ísť na jeho ťarchu. Je pravdou, že navrhovateľ nepreukázal skutočnosti na zabezpečenie ubytovania a finančné zabezpečenie pobytu, napriek tomu bolo povinnosťou správneho orgánu - odporcu venovať sa otázke, či na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky a vo svojom rozhodnutí sa s týmto náležite vysporiadať. Ide o jeho zákonnú povinnosť - predbežnú otázku, bez zodpovedania ktorej nie je možné pripustiť zaistenie /obmedzenie osobnej slobody/ fyzickej osoby, čo má celkom principiálny význam pri zásade primeranosti a zdržanlivosti.

Inštitút zaistenia je výlučne procesným opatrením, ktorého účelom je dočasne zaistiť osobu pre potreby azylového konania obmedzením osobnej slobody. Teda plní výlučne zaist'ovacu funkciu bez akejkoľvek sankčnej povahy, nemá ani výchovné poslanie, pričom ide o krajné a výnimočné opatrenie ultima ratio - obdobne ako inštitút väzby v trestnom konaní.

Z čl. 17 ods. 1, 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že Ústava Slovenskej republiky sama neustanovuje ani čas, ani dôvody obmedzenia osobnej slobody, ale odkazuje v tomto smere na zákonnú úpravu. Príslušná zákonná úprava, v tomto prípade zákon o pobyte cudzincov, je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody. Jej nerešpektovanie je zároveň nerešpektovaním ústavy, a tým i porušením zaručeného práva na osobnú slobodu.

Na prevzatie zodpovednosti príslušného orgánu na obmedzenie osobnej slobody Ústava SR ustanovuje formu "rozhodnutia", ktorú v spojení s požiadavkou, že „nikoho nemožno (...) pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon“, treba chápať tak v materiálnom, ako i vo formálnom zmysle slova. Vzhľadom na to, že osobná sloboda je ústavne garantovaným princípom a pozbavenie osobnej slobody je jeho výnimkou, musí úvaha, najmä súdu o existencii zákonom ustanovených dôvodov a času obmedzenia osobnej slobody v konkrétnom prípade zodpovedať vždy tomuto vzťahu medzi princípom a výnimkou.

Vzhľadom na to, že sa odporca nezaoberal možným využitím menej závažných prostriedkov oproti zaistieniu, jeho rozhodnutie je arbitrárne a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, keďže má za následok porušenie základných práv a slobôd. Súd prvého stupňa teda pochybil, keď rozhodnutie odporcu nezrušil a vec mu nevrátil na ďalšie konanie a navrhovateľa bezodkladne neprepustil na slobodu.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že k danej veci sa vyjadril v stanovisku pod č. p. PPZ-HCP-PO9-189-022/2014 zo dňa 16.05.2014, ktoré je súčasťou spisu a na ktorom naďalej trvá a žiada o jeho akceptáciu pri rozhodovaní o podanom odvolaní.

IV.

Konanie na odvolacom súde

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že odvolaniu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 2. júla 2014 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rovnako ako krajský súd sa pri svojich úvahách a rozhodovaní opieral o ďalej citované ustanovenia Správneho poriadku a ZoPC.

Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku (ďalej len „SP“), správne orgány postupujú v konaní v súlade so

zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 3 ods. 4 prvá veta SP, rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa § 34 ods. 1 SP, na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Výkonávanie dôkazov patrí správne mu orgánu /§ 34 ods. 4 SP/.

Podľa § 47 ods. 3 SP, v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Podľa § 88a ods. 1 ZoPC, policajt je oprávnený zaistiť žiadateľa o udelenie azylu, ak na dosiahnutie účelu zaistenia nie je možné využiť iné menej závažné prostriedky

na účel zistenia alebo overenia jeho totožnosti alebo štátnej príslušnosti,

na účel zistenia tých skutočností, na ktorých je založená jeho žiadosť o udelenie azylu, ktoré by bez zaistenia nebolo možné získať, najmä ak existuje riziko jeho úteku,

ak ide o štátneho príslušníka tretej krajiny zaisteného podľa § 88 ods. 1 písm. a) alebo písm. b) a ktorý podal žiadosť o udelenie azylu, ak existuje dôvodné podozrenie, že podal žiadosť o udelenie azylu s cieľom oddialiť alebo zmať jeho administratívne vyhostenie,

ak je to potrebné z dôvodu ohrozovania bezpečnosti štátu alebo verejného poriadku alebo

z dôvodu podľa § 88 ods. 1 písm. c).

Podľa § 88 ods. 3 ZoPC, podanie žiadosti o udelenie azylu alebo požiadanie štátneho príslušníka tretej krajiny o asistovaný dobrovoľný návrat nie je dôvodom na prepustenie zaisteného štátneho príslušníka tretej krajiny. Konanie podľa osobitného predpisu nie je zaistením štátneho príslušníka tretej krajiny dotknuté.

Odvolací súd preskúmajúc napadnuté rozhodnutie odporcu a jemu predchádzajúce konanie, ako aj konanie pred krajským súdom nezistil pochybenie, či nezákonnosť v konaní správneho orgánu, či krajského súdu. Krajský súd dôsledne a podrobne zodpovedal na všetky navrhovateľom i odporcom uplatnené námietky a vyhodnotil ich ako neopodstatnené, nespôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa s jeho závermi stotožňuje a nemá k nim čo dodať.

Možno len zopakovať, že zaistenie v zásade nie je možné použiť voči žiadateľovi o azyl, a ak, tak len vo výnimočných prípadoch, ako je to i v tomto prerokúvanom prípade.

Ak však navrhovateľ využil svoje právo nevypovedať, k čomu ho nemožno žiadnym spôsobom nútiť, zmať tým i teoretickú možnosť aplikácie miernejších prostriedkov než zaistenia počas procedúry azylového konania, pretože inak než komunikáciou s navrhovateľom sa odporca nemá možnosť dozvedieť, resp. preukázať podmienky pre použitie miernejších prostriedkov, než zaistenia.

Navrhovateľ nemá na území Slovenskej republiky nikoho, kto by mu poskytol ubytovanie, finančné podporné prostriedky, či iné útočisko, v ktorom by mohol vyčkať na rozhodnutie o jeho žiadosti o azyl.

Ak prostriedky, ktoré sa u neho pri osobnej prehliadke našli, nepostačujú ani na týždeň pobytu v Slovenskej republike, bolo správne a zákonné rozhodnúť o jeho zaistení, i keď je žiadateľom o azyl, pretože obavu z úteku si zapríčiniť svojím konaním výlučne sám. Navyše odvolací súd dodáva, že navrhovateľ sám prispel svojím konaním k tomu, že je podozrenie, že nemá o udelenie azylu na území Slovenskej republiky záujem. Bolo preto logické, zákonné i v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, že policajné orgány na kontrolu cudzinca žiadajúceho o azyl na zvrchovanom území Slovenskej republiky použili mimoriadne opatrenie - zaistenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že v prípade navrhovateľa ide o zákonný postup, pretože je reálna obava, že navrhovateľ opakovane nevyčká výsledok konania o jeho žiadosti o azyl a ujde a z tohto dôvodu by aj alternatívne možnosti zaistenia (hlásenie pobytu alebo zloženie peňažnej záruky) vyzneli ako neúčelné.

Pre tieto dôvody si odvolací súd odôvodnenie prvostupňového súdu ako vecne správne osvojil a jeho odvolaním napadnuté rozhodnutie potvrdil podľa § 219 O.s.p.

V.

Trovy konania

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože navrhovateľ nemal úspech a odporca nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.